Pregaria.cat

Entrada

Pujada a la Pica d'Estats: Andreu

Va ser una idea genial. Potser un xic arriscada; però els quatre amics en acabar aquell sopar ho tenien clar. Pujarien a la pica d'Estats, el cim més alt de Catalunya, que supera els 3000 metres per posar-hi un menut pessebre en miniatura uns dies abans de Nadal. Va ser necessari preparar un bon equip d'alta muntanya, estudiar bé la meteorologia, prendre totes les precaucions i mantenir l'ànim engrescat i constant.

US PRESENTEM A L'ANDREU, EL PRIMER DEL QUARTET.

Em dic Andreu. Estic fent el tercer d'enginyeria a la UPC. La meva passió és la muntanya i els amics. Diuen que tinc el cap quadrat, però no m'ho crec. M'estan aplicant un concepte de calaix pels estudis que vaig fent; no hi ha més. Però si els deixa contents... a mi ja em sembla bé.

Mentre anem pujant cap a la Pica m'agrada callar i submergir-me en els meus pensaments; els ulls oberts, evident, doncs un mal pas em portaria muntanya avall. Aquesta costa nevada és una passada de bellesa, esforç i tècnica. Potser el més suggeridor per disposar-me per les celebracions del Nadal.

Avui l'advent el tinc aquí. Carregat, molt abrigat, portant un pessebre, amb amics... i cap amunt. Demà el tindré a la ciutat, aquella que ara em queda tan lluny, a l'Escola, preparant tres projectes que vencen a un termini de dies, i que ja els tenim ben endavant. M'agradaria que aquestes festes de Nadal fossin diferents de les dels altres anys; no sé, transparents, netejades de tant de soroll extern i sobretot serenes. M'inspira la neu, m'inspira aquests ritme de pujada, m'inspira la meta i la solitud del cim.

La meva àvia està malalta. No molt greu, però va perdent tant, pobre dona, que em remou una mica per dintre. Si tinc fe en Jesús és gràcies a ella. De menut em va ensenyar a parlar amb Déu. Els pares sobre el tema sempre han mantingut un gran silenci, ni a favor ni en contra. Es veu que ells de joves potser en van quedat ben tips, i ara estan en terreny de ningú. Jo penso que en el fons els agradava que l'àvia me'n parlés.

Quin cop de vent més fort!! i està ben gelat. Per res voldria tenir un cor gelat i dur. Al contrari, encara que no ho sembli, molts cops m'emociono. Darrerament quan vaig visitar la Sagrada Família, aquelles arbres de pedra, on la llum es trencava en infinites ombres em va arribar molt a dintre. Si Jesús va dir que era la Llum, com es reflexa il·luminant tantes ombres diverses. Bé, no em sé explicar massa sobre aquests temes.

Ara ens hem parat uns moments. Ens mirem, sembla que riem en les mirades. Són moments màgics. Quina diferència entre estar aquí o en uns grans supermercats comprant i consumint per ser feliços el dia de Nadal. Ara ja és Nadal per a mi.

Senyor, sóc l'Andreu, et dono gràcies per les meravelles de la natura. Aquest advent et prometo que defensaré la nostra terra, i lluitaré per respectar-la. Aquest, per a mi, és un advent ecològic, un compromís amb la terra. No vas venir Tu a ella? Mantinguem-la, doncs, lliure i viva. Vine, Senyor Jesús.

Jesús Renau sj.